

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **R. G.**, narozen „X“, státní příslušnost Ukrajina,
t. č. pobytem „X“,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2020, č. j. OAM-518/ZA-ZA12-LE27-2019,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2020, č. j. OAM-518/ZA-ZA12-LE27-2019, jímž žalovaný vyslovil, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

jen „zákon o azylu“) a že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a je nepřezkoumatelné pro neurčitost, pokud jde o udělení doplňkové ochrany či tzv. „humanitárního azylu“ z důvodů zvláštního zřetele. Žalobce měl za to, že jsou u něj dány tak mimořádné okolnosti, míra a rozsah dopadů do rodinné a soukromé sféry, že tyto okolnosti zakládají případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Jako mimořádné okolnosti žalobce uvedl, že je osobou s českou národností, oba jeho rodiče mají též českou národnost, žalobce žije na území České republiky již od roku 2014, má zde přítelkyni E. B., se kterou má dvě nezletilé dcery S. a E. G., s nimiž žije ve společné domácnosti. Zdůraznil, že jeho děti i družka jsou občany České republiky. Žalobce poukázal na to, že je ve velmi mimořádné a těžké situaci, neboť celá jeho rodina a všichni blízcí žijí na území České republiky, zatímco na Ukrajině žalobce nikoho nemá, a nemá ani kam se uchýlit. Upozornil na to, že v případě neudělení azylu by se musel vrátit na Ukrajinu, která se zmítá ve vnitřních nepokojích, východ země je již dlouhou dobu ve válečném stavu a zbytek země je ovládán organizovaným zločinem a politickými extremisty. Podle žalobce lze jen těžko očekávat, že by se mohl v takovém prostředí integrovat a vést bezpečný a pokojný život. Žalobce navíc s ohledem na své odsouzení nemůže legalizovat svůj pobyt na území České republiky ani prostřednictvím zastupitelského úřadu na Ukrajině, neboť nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Žalovaný se podle žalobce s otázkou naplnění § 14 zákona o azylu nevypořádal, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
3. Žalobce dále nesouhlasil s výrokem, že mu není možné udělit doplňkovou ochranu z důvodu podle § 15 zákon o azylu, a tento závěr označil za nezákonný, postavený na nesprávném výkladu zákona. Žalobce sice sám přiznal, že se opakovaně dopustil trestné činnosti, naposledy zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), za který mu byl uložen trest odnětí svobody v délce šedesáti měsíců, nicméně dodal, že z výkonu trestu byl podmíněně propuštěn a od té doby se již ničeho nedopustil. Žalobce odmítl názor žalovaného, jenž zmíněné odsouzení za zvlášť závažný zločin kvalifikoval jako závažný zločin ve smyslu § 15a zákona o azylu, který hovoří o zločinech obecně protispolečenských, zaměřených na cíle, hodnoty a chod společnosti, a tedy bezpečnost státu. Podle žalobce je trestný čin loupeže závažným jednáním, ale nesměřuje obecně na chod a bezpečnost společnosti a její hodnoty. Žalobce poznamenal, že zákonodárce zjevně nezamýšlel stanovit dopady § 15a zákona o azylu takto zešíroka. Výklad žalovaného jde podle žalobce proti smyslu a záměrům, s nimiž bylo předmětné ustanovení do zákona implementováno na základě mezinárodních dokumentů. Žalobce zdůraznil, že žádné odsouzení nelze paušalizovat a nebezpečí pachatele pro společnost je nutno posuzovat individuálně. Žalovaný se však podle žalobce nezabýval individuálními rozměry jím spáchaného zločinu ani aktuálností nebezpečí, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné. Žalobce dodal, že se žalovaný vyhnul projednání existence

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důvodů pro udělení doplňkové ochrany, což rovněž způsobuje nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, a odmítl, že by žalobce byl nějak zkrácen na svých právech. Konstatoval, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla jeho snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť žalobci bylo z důvodu jeho úmyslné trestné činnosti zrušeno povolení k trvalému pobytu. Žalovaný se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, avšak neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Vysvětlil, že rodinné vazby na území České republiky nelze považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný podotkl, že žalobce vlastním přičiněním pozbyl pobytové oprávnění na území České republiky a humanitární azyl není koncipován k poskytnutí ochrany v obdobných situacích. Vzhledem k tomu, že žalovaný zjistil důvod uvedený v 15a zákona o azylu, postupoval v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 60/2007 a rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany, aniž by dále zkoumal důvody uvedené v § 14a zákona o azylu. Tímto důvodem bylo v případě žalobce spáchání vážného zločinu, který představuje nebezpečí pro bezpečnost státu, přičemž v odsuzujícím trestním rozsudku označil soud způsob provedení zločinu přímo za zákeřný, když žalobce užil značně intenzivního fyzického násilí vůči poškozenému. Navíc z popisu evidence rejstříku trestů žalovaný zjistil, že žalobce byl na území České republiky soudně trestán celkem třikrát. Vzhledem k povaze zločinu, za který byl žalobce pravomocně odsouzen, a po zhodnocení vysoké míry společenské škodlivosti žalobcova kriminálního jednání i s přihlédnutím k tomu, že žalobci byl z důvodu opakovaného páchaní násilné trestné činnosti zrušen trvalý pobyt na území České republiky, což svědčí o tom, že zájem o bezpečnost občanů České republiky vyžaduje, aby se žalobce na našem území nenacházel, považoval žalovaný jednání žalobce za vysoce společensky nebezpečné a nežádoucí. Žalovaný proto měl za prokázané, že žalobce byl pravomocně odsouzen za vážný zločin, čímž je dán důvod pro uplatnění § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. K výkladu tohoto ustanovení žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 309/2016. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 5. 6. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 10. 6. 2019 poskytl údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělil, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného náboženského vyznání a není členem žádné politické strany nebo skupiny a nikdy se politicky neangažoval. Dále uvedl, že je svobodný, ale má přítelkyni a dvě nezletilé dcery, všechny jsou občany České republiky. Do České republiky žalobce přijel v prosinci 2004 spolu s otcem a bratrem za matkou, která měla v České republice povolen trvalý pobyt. Jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v první řadě žádá kvůli své rodině, neboť má na území České republiky družku a dvě nezletilé dcery, které jsou občany České republiky, a dále dodal, že na Ukrajině nikoho a nic nemá a v České republice chce žít a pracovat.
8. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 8. 2019 žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z toho důvodu, že má na území České republiky dvě dcery a žije zde patnáct let, ale jelikož byl ve vězení, byl mu zrušen trvalý pobyt. Ukrajinu opustila celá jeho rodina v roce 2004, zřejmě kvůli práci. Ukrajinu navštívil naposledy před čtyřmi lety, jezdil tam pravidelně za babičkou a příbuznými každý rok a půl až dva roky, během cest a pobytu na Ukrajině neměl žádné problémy. K trestné činnosti, za kterou byl odsouzen, uvedl, že se jednalo o loupežné přepadení, ve vězení strávil 38 měsíců a v důsledku odsouzení a výkonu trestu mu byl zrušen trvalý pobyt a vystaven výjezdní příkaz. Jelikož však nikoho na Ukrajině nemá, ani tam nevlastní žádný majetek, snažil se dosáhnout přechodného pobytu na území České republiky, kde má celou svou rodinu. O mezinárodní ochranu žalobce požádal poslední den lhůty k vycestování, neboť dvacet dnů řešil doklady, žádal o přechodný pobyt a neměl čas požádat o mezinárodní ochranu dříve. Žalobce dále doplnil, že dcery a přítelkyni na Ukrajinu rozhodně vzít nechce, protože tam nemá žádné příbuzné a je tam válka, nebezpečno. Na otázku, proč je tam nebezpečno, když žalobce má bydliště v Oděské oblasti, kde konflikt neprobíhá, žalobce odpověděl, že není jasné, jak se situace na Ukrajině vyvine, a navíc tam nemá kde přebývat. Zdůraznil, že chce zůstat v České republice, pracovat zde a vychovávat děti, a proto žádá o mezinárodní ochranu.
9. Dne 12. 11. 2019 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují opis z evidence Rejstříku trestů ze dne 28. 8. 2019, rozsudek Okresního soudu v Chomutově ze dne 19. 10. 2016, č. j. 25 Tm 2/2016-629, usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 1. 2017, č. j. 5 To 598/2016-677, obojí v právní moci dnem 5. 1. 2017, dále zprávu Ministerstva vnitra České republiky – Ukrajina, situace v zemi – Informace OAMP ze dne 25. 4. 2019. Žalobce se k těmto podkladům nechtěl vyjádřit, ani nic dalšího dokládat či uvádět.
10. Zmíněným pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 19. 10. 2016, č. j. 25 Tm 2/2016-629, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 1. 2017, č. j. 5 To 598/2016-677, byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti roků do věznice s ostrahou, a to za spáchání zvlášť závažného zločinu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku. Z popisu z evidence Rejstříku trestů ze dne 28. 8. 2019 pak vyplývá, že žalobce byl na území České republiky celkem třikrát odsouzen vždy za úmyslný trestný čin, v prvním případě šlo o souběh trestných činů ublížení na zdraví, výtržnictví a ohrožení pod vlivem návykové látky, v druhém případě o trestný čin ublížení na zdraví a výtržnictví a ve třetím případě, jak již bylo řečeno výše, šlo o zvlášť závažný zločin loupeže.

11. Žalovaný následně dne 13. 1. 2019 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 30. 1. 2019.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevypořádal s otázkou naplnění podmínek § 14 zákona o azylu, nezabýval se individuálními rozměry žalobcem spáchaného zločinu ani aktuálností nebezpečí a vyhnul se projednání existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a vytýkané nedostatky neshledal. Otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde s poukazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu vysvětlil, proč u žalobce nezjistil žádný zvláštního zřetele hodný důvod. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné a naprosto určité. Trestné činnosti žalobce se žalovaný věnoval na stranách 7 až 9 napadeného rozhodnutí, kde podrobně a zcela individuálně popsal žalobcovo jednání a zabýval se i jeho nebezpečností, přičemž dospěl k závěru, že byly naplněny předpoklady pro aplikaci § 15a zákona o azylu vylučujícího možnost udělení doplňkové ochrany. Za dané situace podle názoru soudu nebylo povinností žalovaného zkoumat existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany, jak ostatně vyplývá i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz. V tomto kontextu proto zdejší soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.
14. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.

15. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 i § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
16. Soud nepřehlédl ani to, že podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, jež se konalo dne 12. 11. 2019, žalobce nenavrhл žádné doplnění podkladů, a za dané situace pokládá soud žalobcovo tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu za ryze účelové.
17. Podle § 12 zákona o azylu platí, že „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
18. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
19. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud opakuje, že žalobce uvedl jako důvod této žádosti, že přišel o povolení k pobytu v důsledku jím páchané úmyslné trestné činnosti. Za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po několika letech legálního pobytu na území a v okamžiku, kdy mu byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, den před skončením platnosti výjezdního příkazu, a kdy byl tudíž povinen opustit území České republiky, soud shledal, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

20. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tedy dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (na Ukrajině) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat žalobcovu snahu legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
21. Zdejší soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003-39, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že „[d]ůvody pro udělení azylu je třeba ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irrelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vrátil. V tomto světle je tedy nedůvodná stížná námitka, že se správní orgán nezabýval současnou ekonomickou a sociální situací ve Vietnamu a nezhodnotil, do jaké situace by se stěžovatel při návratu dostal.“ Také s tímto názorem zdejší soud plně souhlasí a dodává, že za azylově relevantní z hlediska § 12 zákona o azylu nelze považovat žalobcem tvrzený konflikt na Ukrajině, když žalobcova rodná část Ukrajiny tzv. Oděská oblast není konfliktem postižena. Navíc posuzování těchto důvodů je primárně otázkou doplňkové ochrany, jejíž udělení je v případě žalobce vyloučeno z důvodů uvedených v § 15a zákona o azylu, jak bude vysvětleno níže.
22. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, soukromý a rodinný život) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona.

23. K tvrzení žalobce, že má na území České republiky družku, s níž žije ve společné domácnosti, a společně vychovávají jejich dvě nezletilé dcery, soud dodává, že žalobce se do potíží plynoucích ze ztráty pobytového statusu dostal výhradně svou vlastní vinou v důsledku jím páchané trestné činnosti. Institut mezinárodní ochrany v žádné ze svých forem přitom nemůže sloužit k tomu, aby nahrazoval pobytové oprávnění. Podle názoru soudu je s ohledem na žalobcem páchanou trestnou činnost zcela namístě, aby určitý zásah do svého dosavadního soukromého života strpěl.
24. Poté se soud zaměřil na námitky týkající se doplňkové ochrany. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že *„[d]oplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.“* Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, podle kterého *„[p]ojem ‚vážný zločin‘ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“*
25. Zdejší soud připomíná, že žalobce byl pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 19. 10. 2016, č. j. 25 Tm 2/2016-629, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 1. 2017, č. j. 5 To 598/2016-677, odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti roků do věznice s ostrahou, a to za spáchání zvlášť závažného zločinu loupeže, a z popisu z evidence Rejstříku trestů ze dne 28. 8. 2019 vyplynulo, že žalobce byl na území České republiky odsouzen celkem třikrát, vždy za úmyslný trestný čin, v prvním případě šlo o souběh trestných činů ublížení na zdraví, výtržnictví a ohrožení pod vlivem návykové látky, v druhém případě o trestný čin ublížení na zdraví a výtržnictví a ve třetím případě, jak již bylo řečeno výše, šlo o zvlášť závažný zločin loupeže.
26. Podle názoru soudu žalovaný požadavkům formulovaným Nejvyšším správním soudem vyhověl, neboť vycházel z obsahu odsuzujícího trestního rozsudku a hodnotil individuální okolnosti případu, když poukázal na to, že žalobce páchal trestnou činnost opakovaně a zcela úmyslně, přičemž podrobně rozebral i závažnost žalobcova jednání. Žalovaný upozornil na to, že Okresní soud v Chomutově označil způsob provedení zločinu loupeže žalobcem za zákeřný, neboť žalobce poškozeného vylákal na místo napadení prostřednictvím třetí osoby a užil vůči němu značně intenzivního fyzického násilí, útočil pěstmi a kopanci na oblast hrudníku i hlavu a svého jednání nezanechal ani v momentě, kdy poškozený upadl na zem. Právě popsany způsob provedení zločinu, jeho násilný charakter, absence polehčujících okolností a opakovanost trestněprávního jednání žalobce vedly soud k nepochybnému závěru, že žalobcova trestná činnost byla posouzena dostatečně individuálně, je velmi společensky škodlivá a zároveň aktuální, neboť dosud neuplynula zkušební doba, kterou Okresní soud v Lounech stanovil při podmíněném Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

propuštění žalobce dne 7. 5. 2019 a která bude trvat až do 7. 5. 2022 (srov. opis z evidence Rejstříku trestů založený ve správním spisu). Žalobcova trestná činnost tak podle názoru soudu naplňuje znaky vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kdy navíc nejde jen o důvodné podezření, nýbrž o pravomocné odsouzení.

27. Soud nepřisvědčil žalobcem předestřenému výkladu, že pro aplikaci § 15a zákona o azylu je třeba, aby trestná činnost směřovala na chod a bezpečnost společnosti a její hodnoty, resp. na bezpečnost státu. Takové omezení se pojmu vážný zločin netýká. Soud zároveň nezjistil ani žalobcem toliko obecně tvrzenou paušalizaci odsouzení, neboť žalovaný naopak přistoupil k hodnocení žalobcovy trestné činnosti naprosto individuálně.
28. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, podle kterého „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona ... o azylu ..., rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný za dané situace nebyl povinen se vypořádat s otázkou existence vážné újmy a nemohl se dopustit nesprávného vyhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany, neboť žalobcovo pravomocné odsouzení za závažný zločin bylo nepřekonatelnou překážkou pro případné udělení doplňkové ochrany.
29. Z tohoto důvodu považuje soud za irelevantní žalobcovo tvrzení o vnitřních nepokojích, válečném stavu a organizovaném zločinu na Ukrajině, neboť tato tvrzení by mohla být hodnocena výhradně ve vztahu k doplňkové ochraně, jejíž udělení je však v důsledku aplikace § 15a zákona o azylu vyloučeno.
30. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem azylu podle zákona o azylu, přičemž doplňkovou ochranu nebylo možné udělit. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, s jehož tvrzeními se řádně vypořádal.
31. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. dubna 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)